

Sv. Peter v ječi

(Legenda)

(Konec)

Pristopil je možakar, z debelimi brki pod nosom, kakor da bi stal pred Napoleonom. Nato je ukazal z debelim glasom:

»Naprej!«

Gospod in sv. Peter nista od Pilatovih časov doživela kaj sličnega, vendar sta vdano prenesla ponižanje ter tiho šla pred odločnim vršilcem stražarske službe.

Temna noč je legla na vas. Stražnik je prižgal leščerbo. Sv. Peter je skrivoma kuhaj jezo, vendar pa se ni izdal.

Pri Matjaževih so se že odpravljali spat, le gospodar je še sedel pred hišo in kadil pipo. Ko je zagledal trojico, je zlovoljno dejal:

»Se mi je kar zdelo, da še ne bo miru. Kaj bo novega?«

Potnika sta ponižno stala pred Matevžem, stražnik pa je rekel:

»Glej Matevž, ta dva boš danes pogostil in prenočil! Ti si na vrsti!«

»Pogostil, pogostil...? S čim? Mogoče s pečenko in vinom?« je zadirčno vprašal kmet.

»Ne želiva ne pečenke, ne vina,« je dejal sv. Peter. »Za košček kruha prosiva in za otep slame. Uboga potnika sva.«

»Naj bo, ker sta skromna,« se je omehčal kmet.

Šel je v kuhinjo, odkoder se je vrnil z oglom pšeničnega kruha.

Kristus si je odlomil košček in počasi používal. Sv. Peter pa je naglo tolaži hudo lakoto.

Medtem sta se kmet in stražnik tiho pogovarjala. Nista bila toliko oprezna, da bi se oddaljila. Tenkočutna ušesa sv. Petra so ujela stražnikove besede. Mož postave je ukazoval:

»Matevž, tako naredi, da bo stari spal pri vhodu, mlajši pa na drugem koncu. Ponoči bom starega, ki se mi zdi sumljiv, zvezal in odpeljal v zapor, kjer mu bom nekofiko izprašal vest. Obema ne bi bil kos in mlajši tudi ne izdaje upornosti. Meni se zdi celo prikupen.«

»Prav! Bom že tako uredil, da bo vse v redu,« je šepetaje odvrnil kmet, nakar sta se moža poslovila.

Potnika sta končala s skromno večerjo. Kmet ju je nato odvedel proti kozolcu, kjer jima je pokazal ležišči, rekoč svetemu Petru:

»Tu pri vhodu ležite, saj ste močnejši in starejši, vaš tovariš pa naj gre na drugi konec. Ste razumeli? Ne kadita na mrvi in dobro spita!«

Kristus in Peter sta po lestvi splezala pod strop kozolca, kjer ju je objel topel vonj sena. Svetnik je takoj stekel preko kupa na drugo stran, ker se je bal nočnega obiska. Ko se je potuhnil v mehko ležišče, je dejal:

»Oprosti, Gospod, če se bom vlegel v kot, kajti zebe me in moti mesečina, ki sije pri vhodu.«

Kristus je vedel za vzrok njegovega početja in govorjenja. Odpustil mu je hinvasko laž in odgovoril:

»Meni je vseeno! Le odpočij se!«

Nato je z lahnim nasmehom zadremal, sv. Peter pa se je nemirno premetaval v kotu. Vkljub utrujenosti ni mogel zaspiti, ker ga je grizla vest. Čas se je pomikal

proti polnoči in njemu je bilo čedalje težje pri srcu. Splazil se je potihoma čez kup, da bi pogledal, če Gospod spi. Nenadoma ga je zgrabila močna roka za vrat in strog glas mu je zapretil:

»Niti besede ne zini! Z menoj pojdi!«

Kristusov obraz se je v spanju nasmehnil. Sv. Peter je ob tem spoznal, da Gospod ve, kako ga je hotel on prevariti. Svetniku so stopile znojne kaplje na čelo in v blede mesečini je z grozo ugledal stražnikov obraz, ki je pretil kot črni oblak ob hudi uri.

Kar je sledilo, se je odigralo tako naglo, da sv. Peter niti sam ni vedel, kdaj in kako se je znašel za težkimi zapahi vaškega zavora. Sele tedaj, ko je stražnik potegnil ključ iz ključavnice, se je zavedel

bridke resnice. V obupu je vil roke in govoril:

»Gospod, odpusti, da ti nisem zaupal namenov teh podlih ljudi, ki me bodo jutri linčali. Žal mi je, da sem te hotel oslepiniti samo zato, da bi se obvaroval nesreče. Kako izdajsko je bilo moje početje! Veruj mi, da se kesam in obljubljam ti, da je bil to moj zadnji greh. Usliši me, Gospod, in reši me!«

Gospod je dojel te besede in usmiljen je ga je prevzelo. Vstal je in odšel na polje. Klasje se mu je klanjalo, ugašajoče zvezde so še enkrat močnejše zagorele, ptički so zapeli, jutro je priplulo izza gore ter pozlatilo obzorje. Kristus se je vrnil v vas k županu in ga poprosil za sv. Petra.

»Če sam Bog pride, ga ne izpustim!« se je obregnil župan. »Kako dolgo te mi bo zdelo, tako dolgo bo sedel. Ako me ne pustite pri miru, še vas zaprem...«

Gospodov pogled ga je prisilil k molku. Kristus je mirno šel pred zapor. Vrata za-

pora so se sama odprla in pred kolena mu je padel skesan Peter.

»Vstani! Vse ti odpuščam. Pojdiva od tod!«

Mirno sta odšla, ne da bi se zmenila za župana, stražnika in ljudi, ki so se medtem začeli zbirati.

Sv. Peter je dolgo molčal, ko sta že bila daleč od vasi, je potožil:

»Gospod, pojdiva s tega sveta! Ne bom več hodil tod, kjer zahtevajo legitimacije in zapirajo nedolžne ljudi.«

*

KAKšno STAROST DOČAKAJO?

Čaplja: 50 let

Lev: 50 let

*

SMEJTE SE!

»Veš, kaj je Koritnik včeraj rekel o tebi? Da si velik teletček!«

»In kaj si mu ti odgovoril?«

»Da je to nesramno, če kdo človeka sodi samo po zunanosti.«

»Ali ste sami izvršili tatvino?« je vprašal sodnik obtoženca.

»Seveda, gospod sodnik!« je odgovoril obtoženec. »Saj veste, da se človek ne more zanesti na poštenost drugih!«

»Prav za prav sem si hotel dati izpipati samo en zob, toda zobozdravnik je moral izpipati še drugega.«

»Ali je tudi drugi bil tako slab?«

»Ne, ampak zobozdravnik ni imel drobiža, da bi mi vrnil iz stotaka.«

*

UGANITE!

V dveh mošnjah je enako število dinarjev. Če vzameš iz ene mošnje 25 dinarjev in jih daš v drugo, potem imaš v tej dvakrat toliko denarja ko v prvi. Koliko dinarjev je bilo v vsaki mošnji? (Pet in sedemdeset dinarjev.)

Zbrana je bila velika družina in navzoči so bili: 1 stari oče, 2 očeta, 2 materi, 4 otroci, 3 vnuki, 1 brat, 2 sestri, 2 sina, 2 hčeri, 2 zakonska moža, 2 zakonski ženi, 1 tast, 1 tašča in 1 snaha. Koliko oseb je bilo v sobi? (šestdeset.)

Ni živ, pa vendar mu srce bije? (Vra.)

*

IGRAJTE SE!

Nos in uho

Voditelj igre reče: »Zgrabite se vsi z levo roko za nos, z desno pa za levo uho preko leve roke. A sedaj naglo menjavajte, tako da z desno roko zgrabite nos, z levo roko preko desne pa desno uho.« — Kdor se zmoti, mora dati zalog.

*

POISČITE!

Kje je lev?